

Sygn. akt III AUa 2619/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski (spr.)
Sędziowie:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska SSA Maria Sałańska - Szumakowicz
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 r. w Gdańsku

sprawy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

z udziałem zainteresowanych: D. L. oraz Z. S. (1) przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość składek wobec Z. S. (1)

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt VII U 171/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2619/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia Z. S. (1) jako pracownika płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wynosi: w kolejnych miesiącach odpowiednio na (...) emerytalne i rentowe, Ubezpieczenie chorobowe, Ubezpieczenie wypadkowe, Ubezpieczenie zdrowotne, za 03-2008 - 3 51 5,20 zł 3 515,20 zł 3 515, 20 zł 3 033,27 zł; za 04-2008 - 3 004,62 zł 3 004,62 zł 3 004,62 zł 2 592,69 zł; za 05-2008 - 3 235,02 zł 3 235,02 zł 3 235,02 zł 2 79 1,49 zł; za 06-2008 - 4 140,52 zł 4 140,52 zł 4 140,52 zł 3 572,86 zł; za 07-2008 - 3 51 1,92 z) 3 51 1,92 zł 3 51 1,92 zł 3 030,44 zł; za 08-2008 - 2 442,65 zł 2 442,65 zł 2 442,65 zł 2 107, 77 zł; za 10-2008 - 3 168,65 zł 3 168, 65 zł 3 168, 65 zł 2 734,23 zł, za 11-2008 - 3 546,1 2 zł 3 546, 12 zł 3 546, 12 zł 3 059,95 zł; za 12-2008 - 2 313, 53 zł 2 313,53 zł 2 31 3,53 zł 1 996, 35 zł; za 09-2009 - 3 697,65 zł 3 697,65 zł 3 697,65 zł 3 190,71 zł; za 10-2009 - 4 644,51 zł 4644,51 zł 4644,51 zł 4 007,75 zł;

za 11-2009 - 3 91 4,87 zł 3 914,87 zł 3 914,87 zł 3 378, 15 zł; za 12-2009 - 3 54471 zł 3 544,71 zł 3 544,71 zł 3 058,73 zł. W uzasadnieniu organ wskazał, że w wyniku kontroli przeprowadzonej w okresie od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 22 czerwca 2012 r. płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., inspektor kontroli ZUS (protokół kontroli z dnia 22 czerwca 2012 r.) ustalił, że Z. S. (1) w okresie od marca 2008 r. do sierpnia 2008 r., od października 2008 r. do grudnia 2008 r. i od września 2009 r. do grudnia 2009 r. uzyskał przychód z tytułu wykonania pracy w ramach zawartych z Przedsiębiorstwem (...) z siedzibą w B. umów cywilnoprawnych (umów zlecenia i umów o dzieło) na rzecz płatnika składek (...) Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., z którym jednocześnie pozostawał w stosunku pracy.

Płatnik składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. odwołał się od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości i zarzucając jej naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 8 ust. 2a w związku z art. 18 ust. 1 i ust 1a oraz z art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędne uznanie, że praca wykonywana na podstawie umów cywilnoprawnych była świadczona na rzecz (...) Sp. z o.o., a nie na rzecz Przedsiębiorstwa (...) i w konsekwencji nieprawidłowe przypisanie Spółce obowiązku zadeklarowania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od przychodów uzyskiwanych z tytułu umów cywilnoprawnych zawartych przez pracowników Spółki z Przedsiębiorstwo (...); art. 107 § 1 w zw. z art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego poprzez skierowanie decyzji administracyjnej do podmiotu nie mającego statusu strony, tj. Spółki, która nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od przychodów uzyskiwanych z tytułu umów cywilnoprawnych zawartych przez swoich pracowników z Przedsiębiorstwo (...) - co oznacza, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa skutkującym jej nieważnością; art. 6, art. 7, art. 8, art. 10, art. 11 i art. 77 Kpa w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 180 Kpa poprzez nie wyjaśnienie całości stanu faktycznego sprawy, w tym pominięcie literalnego brzmienia umów cywilnoprawnych zawieranych z wykonawcami przez Przedsiębiorstwo (...) oraz nieustalenie zgodnej woli stron tych umów, co doprowadziło do błędnego faktycznego zaklasyfikowania tych kontraktów jako umów o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, tj. spółki (...); art. 107 § 1 i § 3 Kpa w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 180 Kpa poprzez niewystarczające uzasadnienie podstaw faktycznych decyzji oraz uzasadnienie prawne sprowadzające się w istocie do wyliczenia i zacytowania przepisów ustaw, bez omówienia przyczyn ich zastosowania do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Zaskarżając w/w decyzję w całości płatnik wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. orzeczenie, że przychody uzyskiwane przez Z. S. (2) z tytułu wskazanych w ww. decyzji umów zawieranych z Przedsiębiorstwo (...) nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne u Płatnika, tj. (...) Sp. z o.o. oraz o zwrot kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu płatnik wskazał, że wykładnia art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poparta staranną analizą postanowień umów zlecenia oraz umów o dzieło zawieranych przez Przedsiębiorstwo (...) z pracownikami Płatnika, potwierdzona dodatkowo wykładnią oświadczeń woli stron, uwzględniającą rzeczywisty zamiar, którym się one kierowały przy kształtowaniu stosunku prawnego, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że praca wykonywana na podstawie przedmiotowych umów cywilnoprawnych była świadczona na rzecz Przedsiębiorstwo (...), a nie Płatnika. Tym samym bezpodstawne i błędne są ustalenia Protokołu, potwierdzone w decyzji z dnia 1 października 2012 r. stwierdzające, że Płatnik miał obowiązek odprowadzać składki na ubezpieczenie społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenie zdrowotne za swoich pracowników od przychodów uzyskiwanych przez nich z tytułu wykonywania umów cywilnoprawnych zawartych z Przedsiębiorstwo (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, o przeprowadzenie dowodu z akt ubezpieczeniowych pozwanego, o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanego oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 11 marca 2013 r. Sąd Okręgowy wezwał do udziału w charakterze zainteresowanych Z. S. (1) i D. L. albowiem prawa i obowiązki w/w zależą od rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt. 1. oddalił odwołanie, w pkt. 2. zasądził od odwołującego się (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. Przedmiotem działalności płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. jest m.in. produkcja i konserwacja maszyn i narzędzi mechanicznych, budowa infrastruktury transportowej i inne roboty budowlane oraz transport. Prezesem Zarządu jest P. K., a Członkami Zarządu L. L. i J. S.. Z dniem 1 września 2001 r. Z. S. (1), na podstawie art. 231 § 4 k.p. (porozumienie z P.K.P. S.A. Zakładem (...) w G.), został zatrudniony przez płatnika składek (...) Sp. z o.o. Umowę o pracę rozwiązano na podstawie porozumienia stron w dniu 17 września 2010 r. D. L. od dnia 15 marca 2006 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...). Przedmiotem działalności jest w szczególności niespecjalistyczne sprzątanie budynków i obiektów przemysłowych, a także dodatkowo prace ochroniarskie, roboty związane z budową dróg szynowych i kolei podziemnej oraz transport towarów. W/w przedsiębiorcy od 2007 r. prowadząc współpracę, która polega na zleceniu D. L. w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej przez (...) Sp. z o.o. wykonywania różnego rodzaju usług, m.in. zmiany 250 sztuk podkładów drewnianych, sprzątania wyznaczonych pomieszczeń, dozoru nieruchomości i obsługi kotłowni lokalnej w sezonie grzewczym w Sekcji B. i I., wymiany podkładów betonowych i drewnianych, rozbioru podkładów betonowych, robót załadunkowo-wyładunkowych i transportowych, wyładunku podkładów betonowych oraz przygotowaniu wagonów do wyjazdu. (...) Sp. z o.o. zlecało wykonanie różnych zadań podwykonawcom, w tym Przedsiębiorstwu (...), ponieważ, formalnie z uwagi na wyczerpanie limitów czasu pracy zgodnych z kodeksem pracy i układem zbiorowym pracy obowiązującym w tym zakładzie, nie miało możliwości przekazania kolejnych prac swoim pracownikom. W rzeczywistości, zamiarem stron było doprowadzenie do sytuacji, w której Przedsiębiorstwo (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami skarżącego. (...) wskazywał naczelnik G. W.. Prace wykonywane na podstawie umów cywilnoprawnych były zbliżone do pracy wykonywanych na podstawie umowy o pracę na rzecz skarżącego i polegały na wykonywaniu dozoru, konwojowania, sprzątania i różnych prac torowych. Narzędzia i materiały zapewniał (...). Zleceniobiorcy nie mieli ubrań zapewnionych przez (...), pracowali w ubraniach roboczych (...). Konwojowanie polegało na dozorze transportu kruszywa z południa Polski i zajmowało 10-12 godzin w jedną stronę. W okresie od marca 2008 r. do lipca 2008 r., od października 2008 r. do grudnia 2008 r. i od września 2009 r. do grudnia 2009 r. Z. S. (1) zawarł z D. L. 12 umów zlecenia. Nadto, w okresie od czerwca do sierpnia 2008 r. strony zawarły łącznie 4 umowy o dzieło. W ramach umów cywilnoprawnych ubezpieczony zobowiązał się konwojowania składów z kruszywem z kopalni do baz wyładunkowych (...) sp. z o.o. z , konwojowania składów z kruszywem z kopalni do miejsca rozładunku, konwojowania składów z kruszywem z kopalni do miejsca wyładunku baza (...) M., konwojowania składów z kruszywem z kopalni do bazy wyładunkowej w M., montażu składu zrywkowo-układkowego, montażu ram i kubłów, załadunku tłuczni, wyładunku podkładów betonowych i przygotowanie składu do wysyłki, wykonania robót torowych na bazie w M., wykonania robót torowych zgodnie z zamówieniem (...) -407-67. W wyniku kontroli przeprowadzonej w okresie od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 22 czerwca 2012 r. u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., inspektor kontroli ZUS ustalił, że Z. S. (1) uzyskał przychód z tytułu wykonania pracy w ramach zawartych z Przedsiębiorstwem (...) z siedzibą w B. umów cywilnoprawnych (umów zlecenia i umów o dzieło), którą to pracę świadczył na rzecz płatnika składek (...) Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., z którym jednocześnie pozostawał w stosunku pracy. W związku z powyższym, decyzją z dnia 1 października 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia Z. S. (1) jako pracownika płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. obejmuje zarówno przychód osiągniany przez niego w ramach zatrudnienia u płatnika oraz umów cywilnoprawnych zawartych z Przedsiębiorstwem (...).

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach przedłożony przez organ rentowy co do postępowania kontrolnego w sprawie (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i Przedsiębiorstwa (...). Sąd Okręgowy zważył, że dokumenty te i kserokopie dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości i rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary. Nadto, Sąd Okręgowy uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka G. W. jako szczere, logiczne, znajdują potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach w postaci umowy zlecenia i o dzieło zawartych ze Z. S. (3) oraz umów zawieranych między w/w przedsiębiorcami. Z ich treści wynikało, na czym polegała praca zainteresowanego oraz na

jakich zasadach został on wybrany do wykonywania umów zawieranych z D. L.. Sąd Okręgowy dał również wiarę zeznaniom członka zarządu L. L. w części, w której wyraźnie potwierdził, że w rzeczywistości, zamiarem skarżącego było doprowadzenie do sytuacji, w której Przedsiębiorstwo (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami skarżącego. Za niewiarygodne, jako pozostające w sprzeczności z zeznaniami G. W., Sąd uznał z kolei zeznania świadka J. S.. Wskazany powyżej materiał dowodowy tworzy spójną i logiczną całość, obrazującą stan faktyczny sprawy, który należało ocenić przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów prawa i stanowisk procesowych stron postępowania zawartych w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz odwołaniu od tej decyzji. Zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przepis ten rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji. Pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych umów prawa cywilnego, przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Drugą, jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. W konsekwencji, nawet, gdy osoba ta (pracownik) zawarła umowę zlecenia czy też umowę o dzieło z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy (uzyskuje on rezultaty jej pracy). Można też wskazać, że art. 8 ust. 2a dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym, że musiałby on wówczas przestrzegać przepisów o godzinach nadliczbowych, powierzeniu pracownikowi do wykonywania pracy innej niż umówiona (art. 42 § 4 k.p.) i innych ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy. Ustalony w sprawie stan faktyczny w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje, że zainteresowany Z. S. (1) w okresie od marca 2008 r. do sierpnia 2008 r., od października 2008 r. do grudnia 2008 r. i od września 2009 r. do grudnia 2009 r. w ramach umów (umów zlecenia i umów o dzieło) zawartych z Przedsiębiorstwem (...) wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy (...) sp. z o.o. Czynnikiem decydującym o tym, na rzecz jakiego podmiotu praca była de facto wykonywana, jest bowiem finalny efekt tej pracy, należy w takiej sytuacji badać, który podmiot osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy. Z treści umów zlecenia i o dzieło zawartych między D. L. w ramach prowadzonej przez nią działalności i zainteresowanym oraz umów zawartych pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. – pracodawcą zainteresowanego – a D. L. wynika, że praca świadczona przez zainteresowanego na podstawie tych umów wykonywana była na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., a jedynie za pośrednictwem Przedsiębiorstwa (...). Ich porównanie wskazuje, że przedmioty w/w umów cywilnoprawnych zawartych między Z. S. (1) a Przedsiębiorstwem (...) i umowy między Przedsiębiorstwem (...) - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. pokrywały się ze sobą, zaś finalnym odbiorcą zlecenia i dzieła było (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.. W swoich zeznaniach L. L. podał, iż w rzeczywistości, zamiarem (...) Sp. z o.o. było doprowadzenie do sytuacji, w której Przedsiębiorstwo (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami skarżącego. Nadto, świadek G. W. podał, iż wskazywał pracowników, z którymi następnie Przedsiębiorstwo (...) zawierało umowy cywilnoprawne. Prace wykonywane na podstawie tych umów były zbliżone do prac wykonywanych na podstawie umowy o pracę na rzecz skarżącego i polegały na wykonywaniu dozoru, konwojowania, sprzątnięcia i różnych prac torowych. Narzędzia i materiały zapewniał (...). Zleceniobiorcy nie mieli ubrań zapewnionych przez (...), pracowali w ubraniach roboczych (...). Konwojowanie polegało na dozorze transportu kruszywa z południa Polski i zajmowało 10-12 godzin w jedną stronę. W tej sytuacji nasuwają się wątpliwości czy zainteresowany – zajęty konwojowaniem – mógł i świadczył pracę na rzecz odwołującego się Przedsiębiorstwa w ramach stosunku pracy i w ustalonych godzinach pracy. Jeżeli nie – zapewne odbywało się to za wiedzą i zgodą pracodawcy. Z powyższych względów Z. S. (1) wykonując zlecenie lub dzieło na podstawie umów zawartych z Przedsiębiorstwem (...) był pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie

ubezpieczeń społecznych. Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym tak, jak pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Jest on także zobowiązany obliczać, rozliczać i przekazywać składki co miesiąc do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 17 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Ponadto, płatnicy składek w stosunku do pracownika, obliczają części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu (art. 17 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a i e ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych za środków publicznych (Dz. U. z 27.09.2008 r., Nr 164, poz. 1027 ze zm.) stanowi, że obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają: osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są: pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi. Obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego uważa się za spełniony po zgłoszeniu osoby podlegającej temu obowiązkowi do Funduszu zgodnie z przepisami art. 74-76 oraz opłaceniu składki w terminie i na zasadach określonych w ustawie. (art. 67 ust 1 wskazanej ustawy). Art. 81 ust. 1 i ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych za środków publicznych stanowi, że do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a, d-i i pkt 3 i 11, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Problem, kto jest płatnikiem składek w stosunku do osoby wykonującej pracę na rzecz pracodawcy w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią został rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r. w sprawie II UZP 6/09 (OSNP 2010/3-4/46, Prok.i Pr.-wkł. 2010/11/44, Biul.SN 2009/9/22, M.P.Pr. 2010/3/158-160). Zgodnie z treścią uchwały pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Poglądy zawarte w przedmiotowej uchwale znajdują wprost zastosowanie wobec osoby wykonującej pracę na rzecz pracodawcy w ramach umowy zlecenie zawartej z osobą trzecią. W uzasadnieniu wskazanej powyżej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że zważywszy, że w stosunku do pracownika płatnikiem składek jest pracodawca (art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), a art. 8 ust. 2a rozszerza pojęcie pracownika na jego dalszą aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli w jej ramach świadczy on pracę na rzecz swojego pracodawcy, naturalne i zgodne z wykładnią literalną tego przepisu jest uznanie, że także w zakresie tej sfery aktywności należy go uznać na potrzeby ubezpieczeń społecznych za pracownika tego właśnie pracodawcy. Za taką wykładnią przemawia także art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego, w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Z przepisu tego wynika logicznie, że płatnikiem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie "uwzględnia się" w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana na rzecz pracodawcy obowiązki płatnika powinny obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona, i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy. Należy też wziąć pod uwagę, że wskazanej w art. 18 ust. 1a operacji uwzględnienia w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy przychodu uzyskiwanego z tytułu umowy cywilnoprawnej nie jest w stanie wykonać osoba trzecia, będąca zamawiającym (zlecającym) w umowie cywilnoprawnej zawartej z pracownikiem. Teoretycznie może ona nawet nie wiedzieć, że zleceniobiorca (przyjmujący zamówienie) jest pracownikiem podmiotu, dla którego świadczy usługi (wykonuje dzieło) w ramach własnej umowy. Wobec tego należy przyjąć, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło (umowy zlecenie) zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia

emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Stosownie do art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie "uwzględnia się" w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Pracodawca może więc dokonać potrącenia ze środków pracownika uzyskanych u niego. Co do zarzutów wnioskodawcy naruszenia przy wydaniu zaskarżonych decyzji szeregu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, Sąd Okręgowy wskazał, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a nie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. W związku z tym nie ma możliwości badania w świetle przepisów tego kodeksu prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, więc także w tym aspekcie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego nie są przez ten sąd stosowane. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego i kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania, pozostaje poza przedmiotem tego postępowania. W związku z tym jest oczywiste, że wśród przewidzianych w art. 477⁽⁽⁹⁾⁾ § 3, 477⁽⁽¹⁰⁾⁾ § 2 i art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 k.p.a. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z 21 listopada 1980r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142, z 27 listopada 1984r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z 21 września 1984r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, póź. 65), jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z 28 maja 2002r., II UKN 356/01, OSNP 2004/3/52 przychylając się do stwierdzenia, iż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia, czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Rozstrzygnięcie kończące to postępowanie następuje w drodze decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.) podejmowanej przez organ administracji publicznej (art. 156 § 1 k.p.a.), toteż orzekanie w tej kwestii przez sąd powszechny byłoby naruszeniem kompetencji właściwego organu administracji publicznej. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy wskazuje, że w niniejszym postępowaniu nie może badać naruszeń prawa administracyjnego, tym samym argumenty zawarte w odwołaniu nie mogą wpłynąć na zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego, zgodnie ze stanowiskiem skarżącego. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie od zaskarżonej decyzji nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pkt I wyroku na podstawie art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi przepisami oddalił odwołanie. O kosztach Sąd Okręgowy orzekł w pkt II wyroku kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 kpc, art. 99 kpc oraz art. 108 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz na podstawie § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), uznając za zasadne przyznanie kwoty 120 zł tj. dwukrotności stawki minimalnej, przy uwzględnieniu wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł płatnik - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.: 1) art 233 § 1 KPC poprzez nieprawidłową, nieuzasadnioną i dowolną ocenę dowodów zeznań Pani J. S. oraz Pana L. L., polegającą na uznaniu niewiarygodne zeznań Pani S. w całości (ze względu na ich niezgodność zeznaniami świadka G. W.) oraz zeznań Pana L. w większej części podczas gdy zeznania te są wewnątrznie oraz między sobą spójne, wiarygodne, a przez wszystkim pozostają w zgodzie z zeznaniami Pana W.; 2) art. 233 § 1 KPC poprzez nieprawidłową i wyrwaną z kontekstu ocenę zeznań Pana L. L. prowadzącą do ustalenia, że zamiarem skarżącej Spółki było doprowadzenie sytuacji, w której PW (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami skarżącej podczas gdy z zeznań tych odczytywanych w sposób całościowy wynika jedynie, podwykonawca, tj. PW (...) miał zapewnić wykonanie powierzonych prac przez osób posiadające stosowne kwalifikacje i uprawnienia, przy czym nie stawiano PW L. wymogu, aby osoby te pozostawały w stosunku

pracy z (...); 3) art. 233 § 1 KPC poprzez błędne ustalenia faktyczne w przedmiocie rzeczywiste zamiaru, którym kierowały się (...) i PW (...) zawierając kolejne umowy świadczenie usług i stwierdzenie, że ich zamiarem było doprowadzenie do sytuacji, w której PW (...) będzie zawierać umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadający stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami (...). Ponadto zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wyznacznikiem wykonywania pracy na rzecz osoby trzeciej jest finalny efekt tej pracy oraz to, kto uzyskuje korzyść z wykonania umowy, co doprowadziło do nieprawidłowego zastosowania tego przepisu w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, 2) art. 84 i art. 217 w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez zastosowanie wykładni art 8 ust 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dopuszczającej obciążenie obligatoryjnymi daninami publicznymi z tytułu zdarzeń, o których zobowiązany nie wiedział i na które nie miał żadnego wpływu, tj. wykładni sprzecznej z wzorcami konstytucyjnymi wynikającymi z ww. przepisów. Wskazując na powyższe naruszenia i oparte o nie zarzuty skarżący wniósł o: 1) uchylenie – na podstawie art. 386 § 1 KPC - zaskarżonego wyroku, zmianę decyzji z dnia 1 października 2012 r. oraz orzeczenie co do istoty sprawy, tj. orzeczenie, że przychody uzyskane przez Z. S. (1) z tytułu wskazanych w ww. decyzji umów zawieranych z PW (...) nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne u Płatnika (...); 2) zasądzenie na rzecz Strony Skarżącej kosztów postępowania za obie instancje - w tym kosztów zastępstwa procesowego - według norm przepisanych. W uzasadnieniu skarżący umotywował podniesione zarzuty i wnioski. W odniesieniu do podniesionego zarzutu naruszenia prawa procesowego przejawiającego się nieprawidłową, nieuzasadnioną i dowolną ocenę dowodów z zeznań Pani J. S. oraz Pana L. L. apelujący w szczególności podniósł, iż Sąd Okręgowy oceniając zeznania Pani J. S. uznał je za niewiarygodne jako pozostające w sprzeczności z zeznaniami Pana G. W., jednakże w uzasadnieniu wyroku w żaden sposób nie wyjaśniono na czym owa sprzeczność miałby polegać. Z kolei zarzucając błędne ustalenia faktyczne w przedmiocie rzeczywistego zamiaru, którym kierowały się (...) i PW (...) zawierając kolejne umowy o świadczenie usług skarżący podniósł, iż sposób w jaki Sąd ustalił zamiar stron, który de facto czyni podstawą swojego rozstrzygnięcia, niestety nie został w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówiony. Dokonując kwestionowanego ustalenia faktycznego Sąd zupełnie pominął materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: członków Zarządu spółki (...), a także naczelnika W.. Żadna z tych osób nie twierdziła i nie twierdzi, że zamiarem stron zawierających przedmiotowe umowy było zapewnienie ich faktycznego wykonania przez osoby zatrudnione w (...). To, że do takiej praktyki doszło nie wynikało z odgórnego zamiaru, lecz było efektem oddolnej inicjatywy Naczelnika Oddziału (...) w B., G. W.. Ponadto, w ocenie skarżącego Sąd Okręgowy w sposób nieprawidłowy ocenił zeznania Pana L. L.. Z zeznań tych - odczytywanych w sposób całościowy - wynika jedynie, że podwykonawca, tj. PW (...) miał zapewnić wykonanie powierzonych prac przez osoby posiadające stosowne kwalifikacje i uprawnienia, przy czym nie stawiano PW (...) wymogu, aby osoby te pozostawały w stosunku pracy z (...). W uzasadnieniu zarzutu naruszenie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych skarżący wskazał, iż nie zgadza się z zaproponowaną przez Sąd interpretacją określenia „wykonywania pracy na rzecz pracodawcy”. Z tego też względu w petitum apelacji postawiono zarzut błędnej wykładni przepisu, a nie jego nieprawidłowego zastosowania. Niemniej jednak nawet, gdyby czysto hipotetycznie przyjąć, że Sąd prawidłowo wyłożył przepis, oczywistym jest, że niewłaściwie go zastosował. Jak bowiem ustalono w toku postępowania, (...) nie jest podmiotem, któremu finalnie („w ostatecznym rozrachunku”) będą służyć efekty prac wykonywanych przez pracowników w ramach umów cywilnoprawnych z PW (...). Trzeba bowiem mieć na uwadze, że (...) wykonuje prace zlecane przez (...) S.A. Zatem to (...) powinno być uznane za podmiot ostatecznie korzystający ze zrealizowanych świadczeń. W ocenie skarżącego, mając na uwadze przedstawione powyżej negatywne aspekty wykładni zaproponowanej przez Sąd w zaskarżonym orzeczeniu, należy stwierdzić, że nie jest ona prawidłowym sposobem odczytania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Co więcej, nie zalicza się ona także do interpretacji intuicyjnych. Jeżeli osoby, które nigdy wcześniej nie miały kontaktu z judykaturą i poglądami doktryny dotyczącymi pojęcia „świadczenia na rzecz pracodawcy” (a więc większość płatników składek) próbowałyby ustalić, z którą gałęzią prawa stanowionego kojarzą to wyrażenie, zapewne większość odpowiedzi wskazywałaby na prawo cywilne. Wniosek wydaje się oczywisty; przy dokonywaniu wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy posłużyć się przepisami prawa cywilnego oraz wypracowaną na jego gruncie instytucją świadczenia na rzecz osoby trzeciej. Odczytując art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w świetle przepisów Kodeksu cywilnego po pierwsze zauważyć należy, że zasadą ogólną prawa zobowiązań jest spełnienie świadczenia

przez dłużnika na rzecz wierzyciela. Jednakże z treści art. 393 KC oraz zasady swobody umów wynika, że w umowie można zastrzec, iż świadczenie będzie spełnione nie na rzecz wierzyciela, lecz na rzecz wskazanej przez strony osoby trzeciej (pactum in favorem tertii). Wobec braku odmiennych postanowień w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych oraz mając na uwadze, że kwestie spełniania świadczeń stanowią domenę prawa prywatnego, dokładniej prawa zobowiązań, użyte w art. 8 ust. 2a ww. ustawy sformułowanie o wykonywaniu pracy na rzecz pracodawcy należy rozumieć jako świadczenie pracy w wykonaniu umowy cywilnej (agencyjnej, zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło), zawartej z zastrzeżeniem świadczenia na rzecz osoby trzeciej (pracodawcy). Zatem praca na rzecz pracodawcy musi być w tym przypadku świadczeniem spełnianym w wykonaniu pactum in favorem tertii. Jak wynika z treści umów cywilnoprawnych zawieranych przez PW L. z pracownikami (...), świadczenie miało być spełnione na rzecz wierzyciela (czyli PW (...)). W kontraktach tych nie zamieszczono zastrzeżeń o świadczeniu na rzecz (...) zatem umowy te nie mogą być traktowane jako pactum in favorem tertii. Tym samym nie było podstaw do zastosowania przez Sąd art 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jednakże — jak już wyżej podniesiono w Sąd w sposób nieprawidłowy zinterpretował ww. przepis, a w rezultacie zastosował go w przedmiotowej sprawie, gdy tymczasem regulacja ta żadną miarą nie znajduje zastosowania do umów zawieranych przez pracowników wnoszącej apelację Spółki z PW (...), ponieważ umowy te nie przewidywały zastrzeżenia świadczenia na rzecz osoby trzeciej (...). Uzasadniając zarzut naruszenia art. 84 i art. 217 w zw. z art. 2 Konstytucji RP, skarżący podniósł, iż wykładnia art 8 ust 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przyjęta przez Sąd w zaskarżonym wyroku prowadzi do sytuacji, gdy na podmiot gospodarczy zostaje nałożony obowiązek, którego nie jest on w stanie w sposób prawidłowy wykonać z powodu braku niezbędnych informacji, często nawet tak podstawowych jak wiedza o tym, że zaistniało zdarzenie, od którego ustawa uzależnia obowiązek poniesienia ciężarów publicznych. Taka też sytuacja miała miejsce w przypadku skarżącej Spółki. Zarząd (...) nie wiedział, że w oddziale Spółki w B. świadczenia na jej rzecz na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią (tj. PW (...)) wykonują pracownicy Spółki. Stosowne informacje nie zostały przekazane Zarządowi przez Naczelnika Oddziału. Państwo nie może nakładać na obywateli obowiązków, które ze swej istoty, albo są całkowicie niewykonalne, albo nie jest możliwe ich wykonanie w prawem nakreślonym terminie i bez udziału podmiotów trzecich (w tym przypadku organu rentowego). Z tego też względu każdy obowiązek nałożony na obywatela musi mieć wyraźną podstawę prawną rangi co najmniej ustawowej. Obowiązek ten musi być określony, a więc zawierać wszystkie elementy niezbędne do jego właściwego odczytania i wykonania przez adresata. Doprecyzowaniem art. 84 jest w tym zakresie art 217 Konstytucji, który stanowi, że nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Zatem zgodnie z postanowieniami Konstytucji ustawa powinna określać każdy z elementów obowiązku świadczenia daniny publicznej na rzecz państwa. Dodatkowo zasada demokratycznego państwa prawnego (art 2 Konstytucji) wymaga, aby przepis nakładający taki obowiązek był jednoznaczny, precyzyjny i możliwy do wykonania. Przepisy nakładające obowiązek na obywateli powinny zachowywać nie tylko zwykły, ale szczególny, podwyższony poziom poprawności legislacyjnej. Dał temu wyraz Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 2013 r. W ocenie apelującego, mając na uwadze niekonstytucyjność przepisu w wykładni zastosowanej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, wzorowanej zapewne na wykładni przyjętej przez Sąd Najwyższy, zasadnym jest wniosek o zwrócenie się przez Sąd Apelacyjny do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem zbadanie konstytucyjności art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń publicznych w wykładni, która wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy utożsamia z sytuacją, gdy to pracodawca uzyskuje finalny efekt pracy i w ostatecznym rozrachunku osiąga korzyść z wykonania umowy.

W załączniku do protokołu rozprawy z dnia 4 września 2014r. apelujący oświadczył, na podstawie informacji przekazanej przez osoby uprawnione do reprezentacji, iż w spółce nie jest i nie był zatrudniony żaden członek rodziny D. L., tj. żaden z jej krewnych, jak i powinowatych. Nadto, w nawiązaniu do wątku podniesionego apelacji, wskazał, iż Sąd Apelacyjny w Gdańsku mógłby na podstawie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne następującej treści: Czy art 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jest zgodny z art. 84 i art. 217 w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim regulacja ta jest rozumiana jako obejmująca definicją pracownika osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której

zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, to znaczy pracodawca ten osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy cywilnoprawnej, co w rezultacie prowadzi do powstania po stronie pracodawcy obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi przez podmiot, z którym łączy go umowa cywilnoprawna, co oznacza interpretację wykluczającą przesłankę wiedzy pracodawcy o uzyskiwaniu korzyści w pracy swoich pracowników wykonywanej w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z podmiotami trzecimi, gdy jednocześnie przepisy ustawowe, jak również niższego rzędu nie regulują kwestii przekazywania pomiędzy przedsiębiorcami informacji niezbędnych do obliczenia i opłacenia tych składanek w terminie (w tym zwłaszcza informacji o powstaniu obowiązku zapłaty zobowiązania publicznoprawnego i podstawie wymiaru składki)?

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja płatnika - (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., dalej (...), nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem zarzutów skutkujących zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku. Nie zachodzą również okoliczności uzasadniające uchynienie wyroku z urzędu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy czym prawidłowa ocena prawna, może być dokonana jedynie na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego sprawy, którego kontrola poprzedzać musi ocenę materialno-prawną.

Jeżeli bowiem sąd I instancji błędnie ustali kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty, to nawet przy prawidłowej interpretacji stosowanych przepisów prawa materialnego, wydany wyrok nie będzie odpowiadał prawu. Innymi słowy, subsumcja nie odpowiadających prawdzie przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych skutkuje naruszeniem prawa materialnego, a pamiętać należy, że kontroli w tym zakresie sąd odwoławczy dokonuje z urzędu /por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota 2008/7/44, Prok. i Pr.-wkl. 2009/6/60/.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż w wywiezionej apelacji skarżący sformułował zarzut naruszenia wyłącznie jednego przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., którego istota sprowadza się do zakwestionowania fragmentu ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, w którym w oparciu o zeznania świadków G. W. i częściowo L. L., a z wyłączeniem zeznań J. S., ustalił, iż „zamiarem stron było doprowadzenie do sytuacji, w której Przedsiębiorstwo (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami skarżącego”.

Przy tak sformułowanych zarzutach w pierwszej kolejności wskazać wypada, iż uzyskane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zeznania G. W., L. L. oraz J. S. /zapis audio-video k. 130/, posłużyły uzyskaniu przez Sąd Okręgowy szerszego oglądu na wzajemne relacje (...) i PW (...), pozwoliły na zrozumienie branżowych aspektów zapisów w zgromadzonej dokumentacji, a wąski wycinek dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych dotyczył okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia, o czym szerzej w dalszej części.

W tym miejscu zwrócić natomiast należy uwagę, iż oczywiście inny punkt widzenia Naczelnika Oddziału (...) w B. - G. W. oraz członków zarządu (...) L. L. oraz J. S., wyklucza zdyskwalifikowanie a limine wiarygodności zeznań członków zarządu (...). Analiza złożonych zeznań prowadzi do wniosku, iż każda z tych osób złożyła zgodne z posiadaną wiedzą zeznania, a zrozumiałym jest, iż członkowie zarządu cedujący na wyspecjalizowane oddziały firmy faktyczną realizację umów, mogą mieć inną wiedzę i własny osąd odnośnie towarzyszącego zawarciu umowy zamiaru stron, od osób faktycznie w proces ten zaangażowanych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony materiał dowodowy wobec uzyskania stanowiska tylko jednej strony umowy nie pozwala na kategoryczne ustalenie zamiaru stron, jednakże wobec bezspornego faktu, iż Z. S. (1) był

pracownikiem (...), to czy zawarcie z nim umowy cywilno-prawnej przez PW (...) było wynikiem realizacji zgodnego zamiaru objętego porozumieniem pomiędzy (...) i PW (...), czy też nie, nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Stosownie do treści art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. A contrario, fakty nieistotne dla rozstrzygnięcia nie wymagają dowodu. W zaistniałej sytuacji procesowej, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zachodzi potrzeba instancyjnej kontroli dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w zakresie nieistotnego dla rozstrzygnięcia zamiaru stron / (...) i PW (...)/. Nawet bowiem jeżeli nie było zamiarem stron doprowadzenie do sytuacji, w której PW (...) zawiera umowy cywilnoprawne z wykwalifikowanymi i posiadającymi stosowne uprawnienia do pracy na torowiskach pracownikami (...), to bezspornie PW (...) zawarło szereg umów cywilno-prawnych ze Z. S. (1), który był pracownikiem (...). Podkreślenia wymaga, iż wbrew sugestii skarżącego przyjęty przez Sąd Okręgowy zamiar stron w żadnej mierze nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia.

Konkludując powyższe rozważania, w ocenie Sądu Apelacyjnego wyłączenie spod kontroli instancyjnej ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego objętych zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wobec braku zarzutu w pozostałym zakresie, pozwala w tej części prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznać za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przechodząc do oceny materialno-prawnej wstępnie wskazać należy, iż wyrok Sądu pierwszej instancji nie narusza również przepisów prawa materialnego.

W rozpoznawanej sprawie istota zarzutu naruszenia prawa materialnego sprowadzała się do zastosowania wskazanych przepisów w konsekwencji błędnej, zdaniem skarżącego, wykładni.

Przy tak postawionym zarzucie wskazać należy, iż w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował i w konsekwencji zastosował w realiach niniejszej sprawy art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych /tj.: Dz.U.2013.1442, dalej: ustawa systemowa/. Zaznaczyć wypada, iż chociaż Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu nie nawiązał szerzej do bogatego orzecznictwa sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, to bez wątplenia subsumpcji ustalonego stanu faktycznego dokonał w zgodzie jednolitym orzecznictwem.

W uzupełnieniu zatem trafnego wyводу prawnego Sądu Okręgowego dodać można, iż Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje prezentowany we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że w świetle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (por. uchwałę z dnia 2 września 2009 r. II UZP 6/2009 OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46; wyrok z dnia 11 maja 2012 r. I UK 5/2012 OSNP 2013 nr 9-10, poz. 117 oraz wyrok z dnia 13 lutego 2014 r. I UK 323/2013 LexPolonica nr 8377465), a teza ta jest aktualna także w stosunku do pracowników wykonujących taką pracę na podstawie umowy zlecenia (por. np. wyroki z dnia 14 stycznia 2010 r. I UK 252/2009; z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 259/2009, oraz z dnia 18 października 2011 r. III UK 22/2011 OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266). W judykatach tych Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji. Pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych w nim umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Drugą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która wymienioną umowę zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z inną osobą. Celem takiej regulacji było, po pierwsze - ograniczenie korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych celem zatrudnienia własnych pracowników dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, by w ten sposób ominąć ograniczenia wynikające z ochronnych przepisów prawa pracy i

uniknąć obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów oraz po drugie - ochrona pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tych pracowników w ramach umów cywilnoprawnych w ogóle nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu). Podkreśla się, że na tle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej pojęcie pracownika w zakresie ubezpieczenia społecznego nie pokrywa się ściśle z takim pojęciem, jakim posługuje się prawo pracy, a odczytywanie tego przepisu w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej prowadzi do oczywistego wniosku, że rzeczywisty stosunek prawny regulowany wymienionymi w nim umowami cywilnymi, który niepodważalnie istnieje na gruncie prawa cywilnego, nie wywołuje skutków w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych. Sąd Najwyższy przyjmuje również, że użyty w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej termin „pracodawca” należy pojmować w znaczeniu, jakie nadaje mu art. 3 k.p., uznający za pracodawcę osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną, nawet nieposiadającą osobowości prawnej, jeśli zatrudnia ona pracowników. Tak zdefiniowany pracodawca jest z mocy art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej płatnikiem składek dla wszystkich pracowników w rozumieniu tego aktu, a zatem także tych, o których stanowi art. 8 ust. 2a tej ustawy, w tym dla pracowników pozostających z nim w stosunku pracy i jednocześnie wykonujących na jego rzecz pracę w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią. Umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej nie stanowią bowiem samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika ani nie powodują powstania zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. Norma art. 8 ust. 2a - poprzez wykreowanie szerokiego pojęcia „pracownika” - stworzyła szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tytułem tym jest łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy oraz dodatkowo umowa cywilnoprawna zawarta przez pracownika z pracodawcą lub zawarta z osobą trzecią, ale wykonywana na rzecz pracodawcy. Określone hipotezą normy art. 8 ust. 2a dwie sytuacje faktyczne, w jakich może się znaleźć osoba, do której przepis ten jest adresowany (pracownik wykonujący pracę na podstawie wymienionych umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą oraz umów cywilnoprawnych zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca jest świadczona na rzecz pracodawcy) mają równorzędny charakter z punktu widzenia skutków opisanych dyspozycją omawianej normy prawnej. Konsekwencje prawne na gruncie ustawy systemowej, wynikające z realizacji takich umów, muszą być takie same, co oznacza, iż dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą. W przypadku takich pracowników podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 4 pkt 9 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej), uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy i wspomnianych umów cywilnoprawnych (art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 tej ustawy), zaś obowiązek obliczania, rozliczania i przekazywania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych spoczywa na pracodawcy jako płatniku (art. 17 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej).

Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzega, iż istota podnoszonego zarzutu naruszenia prawa materialnego sprowadza się do wykładni użytego w przepisie zwrotu „na rzecz pracodawcy”.

Subsumpcję ustalonego stanu faktycznego pod ten fragment omawianego przepisu Sąd Okręgowy poprzedził jego omówieniem wskazując, iż „czynnikiem decydującym o tym, na rzecz jakiego podmiotu praca była de facto wykonywana, jest finalny efekt tej pracy, a ściślej rzecz ujmując należy w takiej sytuacji badać, który podmiot osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezrozumiałą jest podniesiona w apelacji krytyka zacytowanego fragmentu uzasadnienia Sądu Okręgowego, skoro takie twierdzenie naprowadził sam apelujący w wywiedzionym odwołaniu. Konkretnie, na stronie 10 odwołania /k. 6 verte akt/ z powołaniem się na dokładnie ten fragment uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r. II UZP 6/2009, (...) wskazał, iż „niewątpliwie PW (...) osiągnęło korzyści ze współpracy z (...), natomiast (...) wykonując zlecenia na rzecz (...) SA, która de facto była finalnym odbiorcą efektów

tej pracy, na niektórych kontraktach nie uzyskała korzyści, o których mowa w uzasadnieniu decyzji”. Wyrażone w odwołaniu stanowisko płatnika nie pozostawia wątpliwości, iż odwołujący starał się naprowadzić Sąd Okręgowy na wnioski, iż (...) nie był finalnym odbiorcą efektów pracy Z. S. (1) ani niekoniecznie uzyskał z niej korzyść.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, o ile naprowadzone w odwołaniu objaśnienie pojęcia „wykonywania pracy na rzecz pracodawcy”, może zostać uznane za definicję obciążoną błędem *ignotum per ignotum*, gdyż (...) posłużyło się pojęciem korzyści, nie tłumacząc jednak o jakiego rodzaju korzyść chodzi przy możliwym jej osiągnięciu na wielu różnych płaszczyznach, to nie sposób uznać aby pozostawało ono niejasne i niejednoznaczne przy subsumpcji dokonanej przez Sąd Okręgowy, który poprzez porównanie zakresu prac zleconych przez PW (...) Z. S. (1) z zakresem prac zleconych PW (...) przez (...) doszedł do wniosku, iż finalnym odbiorcą zlecenia i dzieła było (...), a zatem, iż to pracodawca uzyskał rezultat pracy swojego pracownika, chociaż ten zrealizował go w wykonaniu umowy cywilno-prawnej z PW (...).

W tym miejscu odnieść również należy się do argumentacji apelującego przyjmującej hipotetycznie prawidłowość wykładni przepisu opartej na ocenie końcowych efektów pracy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, niekonsekwencja skarżącego, który jako podmiot ostatecznie korzystający z efektów pracy Z. S. (1) najpierw wskazywał (...) S.A., a w dalszej części wykazując absurdalność takiej wykładni, wymienił przewoźników, pasażerów czy operatorów punktów gastronomicznych w pociągu, pozwala dostrzec, iż korzyść w przyjętym przez apelującego znaczeniu użytecznym stanowi pasmo zdarzeń, gdyż jedna korzyść stanowi początek kolejnej i co więcej, możliwym jest równoczesne osiągnięcie korzyści z tego samego zdarzenia przez wiele podmiotów. Omawiany przepis, w tym pochodzie korzyści dotyczy natomiast tylko jednej sytuacji, gdy pracodawca uzyskuje rezultat pracy swojego pracownika, jednak nie w ramach stosunku pracy, a realizacji przez pracownika umowy cywilno-prawnej zawartej z pracodawcą lub wprowadzie z osobą trzecią, ale gdy praca jest świadczona na rzecz pracodawcy.

Norma art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, poprzez wykreowanie szerokiego pojęcia „pracownika”, stworzyła szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Regulacja na gruncie ubezpieczeń społecznych stanowi bez wątpienia wyjątek od regulacji prawa pracy a zatem należy wyklądać go ściśle. Rozważając, na ile zwrot „na rzecz pracodawcy” wymaga wykładni, a jeżeli tak, to jakie kryteria miałyby upoważniać odstępianie od wykładni gramatycznej, nie sposób zgodzić się z apelującym, aby wykładnia intuicyjna kojarzyła go z prawem cywilnym i instytucją świadczenia na rzecz osoby trzeciej. Słowo „pracodawca” w Kodeksie Cywilnym nie występuje, jest za to kluczowym w Kodeksie Pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, całkowicie chybiona jest zatem zaoferowana przez skarżącego wykładnia art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, odwołująca się cywilistycznej konstrukcji świadczenia na rzecz osoby trzeciej. Podkreślić należy, iż przepis z zakresu ubezpieczeń społecznych kreujący pojęcie pracownika szerzej aniżeli określa to prawo pracy, nie może być wykładany z odwołaniem się do instytucji charakterystycznej dla prawa cywilnego i to w opozycji do wykładni gramatycznej, zgodnej z powszechnym rozumieniem zwrotu „na rzecz pracodawcy”. Co więcej, nawet gdyby umowy cywilno-prawne zawarte pomiędzy PW (...) a Z. S. (1) zawierały, jak to określił w odwołaniu skarżący – zbędne *superfluum* – czyli tzw. nieszkodliwy nadmiar w postaci deklaracji, na czyją rzecz umowa będzie wykonana, to taki zapis umowny, chociażby objęty zgodnym zamiarem stron, nie będzie stał na przeszkodzie faktycznemu ustaleniu, iż to pracodawca uzyskał rezultat pracy swojego pracownika, a zatem, iż praca jest świadczona na rzecz pracodawcy.

Przepis art. 8 ust 2a ustawy systemowej, jak wskazano wyżej, normuje konstrukcję uznania za pracownika, a celem jego wprowadzenia było przeciwdziałanie obchodzeniu prawa z pokrzywdzeniem pracowników w zakresie ich przyszłych uprawnień z ubezpieczenia. W żaden sposób zatem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można się dopatrzeć w tym unormowaniu niezgodności z powołanymi przez (...) przepisami Konstytucji RP.

Zwrócić można uwagę, iż już treść sformułowanego przez skarżącego żądania zadania w oparciu o art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym pytania wskazuje, iż wbrew podnoszonym w pierwszej kolejności zarzutom naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię, której skarżący przeciwstawił własną interpretację spornego przepisu, nie ma on żadnych wątpliwości, iż omawiany przepis nakłada na spółkę (...) obowiązki o charakterze fiskalnym, uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi przez

podmiot, z którym łączy go umowa cywilnoprawna. W istocie zatem apelujący nie ma problemu interpretacją przepisu, a potrzebę zainicjowania kontroli konstytucyjnej uzasadnia abstrakcyjnie podniesionymi trudnościami w zrealizowaniu nałożonych przepisem obowiązków. Wskazuje on bowiem na brak wiedzy pracodawcy o uzyskiwaniu korzyści w pracy swoich pracowników wykonywanej w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z podmiotami trzecimi, gdy jednocześnie przepisy ustawowe, jak również niższego rzędu nie regulują kwestii przekazywania pomiędzy przedsiębiorcami informacji niezbędnych do obliczenia i opłacenia tych składanek w terminie.

W tym kontekście należy przypomnieć, że zarzut naruszenia przez zakwestionowane regulacje zasady poprawnej legislacji /art. 2 Konstytucji RP/ wymaga od podmiotu inicjującego postępowanie szczególnie starannego uzasadnienia. Niejasność przepisu może być powodem uznania go za sprzeczny z art. 2 Konstytucji wyłącznie wtedy, gdy jest ona „tak daleko posunięta, iż wynikających z niej rozbieżności nie da się usunąć za pomocą zwyczajnych środków mających na celu wyeliminowanie niejednorodności w stosowaniu prawa”, przy czym zawsze powinno to być traktowane jako „środek ostateczny, stosowany (...), gdy inne metody usuwania skutków niejasności treści przepisu okażą się niewystarczające” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 czerwca 2005 r. K. 4/2004 OTK ZU 2005/6A poz. 64; teza powtórzona w kolejnych orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, realizacja spornej regulacji nie niesie za sobą nieprzewidywalnych trudności, na które wskazuje apelujący. W uzasadnieniu wyroku dnia 13 lutego 2014r., I UK 323/13, LEX 1455194, Sąd Najwyższy w odwołaniu do wcześniejszego orzeczenia z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/2011, odnośnie zasięgania wiedzy o przychodach pracownika wyraził pogląd, iż pracodawca ma prawo domagania się takich informacji przede wszystkim od samego pracownika w ramach trójstronnego stosunku ubezpieczeń społecznych łączącego ubezpieczonego, płatnika składek oraz organ rentowy. Funkcjonowanie tego stosunku wiąże się, między innymi, ze spełnieniem przez płatnika nałożonych na niego przez ustawodawcę zadań w zakresie obliczania i opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, także takiego, o którym mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

W tym miejscu odwołać można się także do innego fragmentu cytowanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014r., w którym dostrzeżono, iż omawiana regulacja wywoła u pracodawcy skutki finansowe w postaci obowiązku częściowego pokrycia, z własnych środków, kosztów składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, wynikające z korzystania - z pominięciem zasad reglamentacji czasu pracy - z efektów jego pracy świadczonej na rzecz pracodawcy w ramach dodatkowej umowy cywilnoprawnej zawartej z pośrednikiem. Dla uniknięcia lub złagodzenia tych skutków pracodawca - zlecając osobie trzeciej (zleceniodawcy pracownika) wykonanie określonych usług - powinien skalkulować, iż będzie na nim ciążył obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne pracownika.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle powyższego nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż realizacja obowiązków nałożonych treścią art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest niemożliwa. Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzeża, iż rozmiar działalności prowadzonej przez (...) wyklucza, aby od członków jej zarządu oczekiwać osobistej znajomości każdego pracownika pozwalającej na nabycie wiedzy o powstaniu relacji o której mowa w omawianym przepisie. Od osób sprawujących zarząd spółką można jednak oczekiwać znajomości prawnych i finansowych konsekwencji wynikających z korzystania - z pominięciem zasad reglamentacji czasu pracy - z efektów jego pracy świadczonej na rzecz pracodawcy w ramach dodatkowej umowy cywilnoprawnej zawartej z pośrednikiem. Dla uniknięcia lub złagodzenia tych skutków pracodawca - zlecając osobie trzeciej wykonanie określonych usług - powinien albo umownie wyłączyć możliwość zatrudnienia własnych pracowników, albo skalkulować, iż będzie na nim ciążył obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne pracownika. Realizacja wynikającego z omawianego przepisu obowiązku fiskalnego nakłada na płatnika obowiązek uzyskania wiedzy odnośnie tego, czy jego własny pracownik nie wykonuje na jego rzecz pracy w ramach umowy cywilno-prawnej z pośrednikiem, udzielenie informacji w tym zakresie jest obowiązkiem w pierwszej kolejności samego pracownika, ale możliwym jest domaganie się jej od kontrahenta – pośrednika. Będący wynikiem zaniedbań brak wiedzy odnośnie istotnych dla realizacji ustawowych obowiązków okoliczności nie może usprawiedliwiać oceny, iż są one niewykonalne.

Zwrócić należy uwagę, iż powyższe rozważania na kanwie sformułowanego przez apelującego żądania zwrócenia się z pytaniem do Trybunału Konstytucyjnego mają charakter abstrakcyjny. W realiach przedmiotowej sprawy, Naczelnik

Oddziału (...) w B. skoro sam, w ramach koleżeńskej przysługi, polecał PW (...) swoich konkretnych podwładnych do wykonania określonych czynności w ramach umów cywilno-prawnych, to niezależnie nawet od braku stosownej wiedzy członków zarządu spółki, w tej konkretnej sprawie nie sposób uznać, aby pracodawca – (...) nie miał wiedzy o tym, że pracę na rzecz spółki świadczą jej pracownicy, w ramach umów cywilno-prawnych zawartych z osobą trzecią. W tym miejscu wskazać również można, iż świadek G. W. precyzyjnie określił, iż D. L., jest żoną M. L., który z kolei jest synem zmarłego R. L., który był naczelnikiem Oddziału (...) B. co stoi w oczywistej sprzeczności z oświadczeniem złożonym w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 4 września 2014r. Niezależnie jednak od tych ewentualnych powiązań rodzinnych pomiędzy pracownikami (...) i PW (...), kierownictwo Oddziału (...) w B. miało wiedzę o zatrudnianiu jej pracowników przez podwykonawców.

R., w ocenie Sądu Apelacyjnego, abstrakcyjnie uzasadniona potrzeba zwrócenia się przez Sąd do Trybunału Konstytucyjnego z zapytaniem prawnym, w trybie przepisu art. 3 ust 1 ustawy z dnia 01.08.1997r. o Trybunale Konstytucyjnym nie zasługuje na uwzględnienie, tym bardziej, że w realiach niniejszej sprawy stanowiący osnowę wzorca kontroli brak wiedzy pracodawcy o realizowaniu na jego rzecz pracy przez Z. S. (1) na podstawie umów zawartych z PW (...) nie miał miejsca.

W konsekwencji uznać należało, iż Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia a następnie również trafnej ich oceny prawnej, której nie wzruszają zrzuty apelacji. Innymi słowy, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.